

[Ib Christensen]

på, også fordi socialdemokratiet må være det efter den kongres, man har holdt – ja, så må det betyde, at man må søge det jordpolitiske flertal, hvor det kan findes, og det ved regeringen jo udmærket godt. Det kan ikke findes til højre i salen. Det er jo klart demonstreret igennem de udtalelser, hr. Erhard Jakobsen er kommet med, og de udtalelser, der er kommet fra anden borgerlig side.

Jeg ser i pressen, at den nye borgerlige blok af venstre, konservative og kristeligt folkeparti vil fremsætte forslag om forlænget loft over den amtskommunale grundskyldpromille. Det er et klart skridt i den modsatte retning af den, som jeg håber og tror at regeringen vil indskibe sig på nu, efter at man i årevis har ført den modsatte kurs – med de resultater for vores økonomi og beskæftigelse, som vi oplever.

I forbindelse med dette problem må man være opmærksom på, at den afdæmpning i vores omkostningsniveau, som vi skal have, den får man ikke, hvis man ikke effektivt griber ind mod de arbejdsfri kapitalgevinster på jord. Det økonomiske råds formandskab har stillet det op som simpelt hen et psykologisk nødvendigt krav for at vinde arbejdsmarkedets parter, særlig lønmodtagerne, for tilbageholdenhed. Vi ved, at det indebærer en enorm omfordeling af formuer her i landet, at der er denne fri adgang til at spekulere i jord og fast ejendom.

Endelig ved vi også, at det skaber økonomiske forvriddinger, for når afkastet er to-tre gange så højt ved at anbringe pengene passivt i jord fremfor at anbringe dem aktivt i erhvervs- og arbejdspladsskabende investeringer, ja, så er det klart, så anbringer folk pengene passivt, og så får vi altså en kæmpehøj rente, der er en enorm omkostningsbyrde for erhvervslivet og sætter titusinder ud i ledighed.

Derfor er dette spørgsmål et fordelingspolitisk centralt spørgsmål, det er et beskæftigelsesmæssigt centralt spørgsmål, og det er et centralt spørgsmål, hvis vi skal have omkostningerne holdt i ave i erhvervslivet og i samfundet i øvrigt.

Vi glæder os altså til denne forhandling med regeringen og håber, at det allerede i denne samling lykkes at komme igennem med effektive indgreb på området. Som oplæg fra vor side vil vi komme med vores eget jordreformforslag om kort tid, hvor vi anvender

vores udgangspunkt for at løse dette problem, men vi er selvfølgelig rede til at tage forhandlinger op med andre partier, der har god vilje på dette område, såvel som med regeringen.

Vi bemærker også med en vis interesse, at regeringen stiller spørgsmålet op, om det kan være rimeligt eller måske nødvendigt at gribe ind mod ejerlejlighedsspekulationen. Det var jo temmelig oplagt allerede i foråret, at det var nødvendigt, men regeringen foretrak at alliere sig med venstre og det radikale venstre fremfor at acceptere at få gennemført sin oprindelige plan – med det flertal, der var, hvis regeringen ville. Vi håber, regeringen nu gør alvor af det, der antydes i åbningstalen, at man vil se på dette problem igen. Herunder vil jeg da gerne understrege, at også vi mener, det er meget nødvendigt, at vi i forbindelse med en ny boligpolitisk løsning griber sanerende ind med hensyn til de indirekte og direkte tilskud, som vi yder til hinandens boligforbrug, hvilket er med til at skabe så mange samfundsmæssige ulykker – har været det og fremdeles er det.

Det er interessant, at regeringen vil efterkomme ønsket fra den socialdemokratiske kongres om at få nedsat et udvalg til undersøgelse af ulemper og fordele ved EF-medlemskabet. Jeg går ud fra, at der ikke bliver tale om et rent embedsmandsudvalg til leverance af argumenter for regeringens EF-politik, men at der i udvalget også placeres kompetente EF-kritikere, for ellers har det jo ikke rigtig nogen mening at nedsætte sådan et udvalg.

Med denne positive undtagelse må jeg desværre sige at åbningstalen faktisk i usædvanlig grad var præget af en meget stabil EF-politik. Gang på gang fremhæves i talen det udenrigspolitiske samarbejde i De europæiske Fællesskaber. Samarbejdet i Norden bliver næsten ikke nævnt – ja, bare med en enkelt bemærkning. Der er altså tale om en åbenlys prioritering, og når man nedsætter dette udvalg, er det, fordi man føler, man er nødt til det. Men det indebærer ikke den mindste ændring, tværtimod, i regeringens europæiske politik. Det kan vi jo kun beklage.

Regeringens planer kulminerer selvfølgelig i lovforslaget om det direkte valg til EF-Parlamentet, som man farer frem med, til trods for at det dog heldigvis blev afspejlet